

# UNIVERSUL copiilor

Seria Nouă/ Noiembrie, 2020



## 6 SPUNE-MI O POVESTE PENTRU SUFLET

Proiectul profesoarei  
Ioana Revnic ne îndeamnă pe  
toți să scriem, să citim, să  
spunem și să ascultăm povești.

## 12 POVESTE

### SFÂNTUL CARE A EVADAT DIN ICOANĂ

Ivona Boitan a scris special  
pentru noi, o poveste minunată!

## 21 STEM en action

Știința, tehnologia, ingineria  
și matematicile și-au dat mâna cu  
artele, până la cosmopoezie, într-o  
manieră transdisciplinară.

# Summer

### 3 CE MAI CITIM? ...???

4 ȘTIATI CĂ...  
Ați auzit vreodată de Muntele Curcubeu?

### 5 BIOLOGIE SĂ PRETUIM VIETUITOARELE MĂRII NEGRE

Să păstrăm curățenia pe țărm, să aruncăm resturile în coșurile special instalate pe plajă, să nu aruncăm nimic în apa mării!

### 6 SPUNE-MI O POVESTE PENTRU SUFLET

Proiectul profesoarei Ioana Revnic ne îndeamnă pe toți să scriem, să citim, să spunem și să ascultăm povești.

### 8 RELIGIE ZIUA BIBLIEI

Biserica Ortodoxă Română a decis ca Ziua Bibliei să fie sărbătorită la 13 noiembrie.

Ca să ne amintim, poate mai mult decât altădată, de această carte fundamentală a omenirii.

### 10 RELIGIE SFÂNTUL APOSTOL ANDREI, CEL ÎNTÂI CHEMAT

... și despre tradițiile și obiceiurile din 30 noiembrie.

### 12 POVESTE SFÂNTUL CARE A EVADAT DIN ICOANĂ

Ivona Boitan a scris special pentru noi, o poveste minunată!

### 14 HRANĂ PENTRU SUFLET-PAGINA PENTRU PĂRINTI ATITUDINEA

Ce înseamnă să ai o atitudine pozitivă? Aflați la pagina 14.

### 16 CUM MĂ VĂD EU PESTE 6 ANI?

Contează să abordăm cu optimism și entuziasm prezentul și viitorul. O posibilă temă de reflecție: „Cum mă văd peste 6 ani?”.

### 18 MICUL SCRITOR

Veți citi aici două povești frumoase despre emoții.

### 20 PAGINA DE LIMBI STRĂINE

Franceză sau germană...?

### 21 STEM en action

Știința, tehnologia, ingineria și matematicile și-au dat mâna cu artele, până la cosmopoezie, într-o manieră transdisciplinară.

### 22 moda sau NU?

„Îmbrăcămintea este o idee despre noi înșine pe care o purtăm pe noi înșine.”



„Olguța și un bunic de milioane”  
de Alex Moldovan

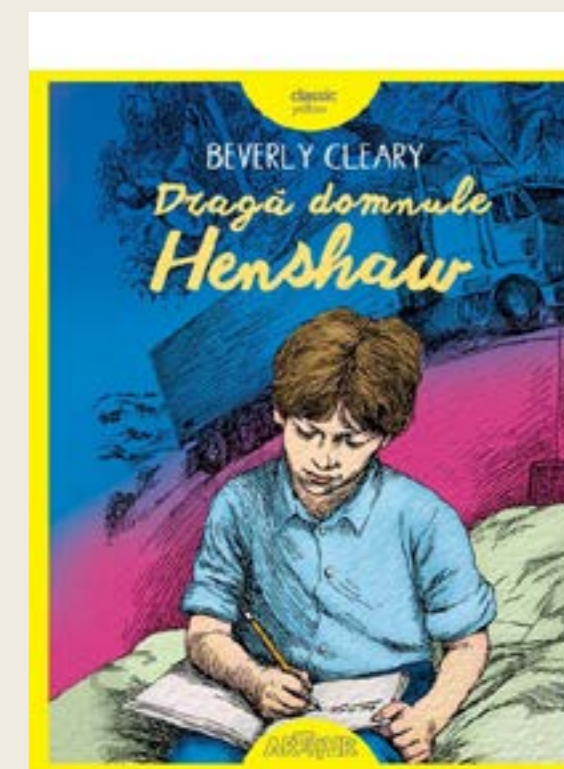
Olguța, o fetiță pistruiată și descurcăreață cu părul roșu și creț, se trezește într-o vineri, cu o doamnă în fața ușii care se dovedește a fi mătușa ei Nina.

Fără să-și dea seama, Olguța ajunge la un hotel de lux împreună cu câinele ei, Victor (ajutorul de nădejde al Ninei). Între timp, bunicul său Constantin, despre care Olguța află mai târziu că este milionar, îl trimite pe Maximilian să încerce să o convingă să îl viziteze; dar Olguța nu se lasă așa de ușor convinsă. Aceasta fuge împreună cu Victor prin tot orașul de oamenii bunicului său, până când aceștia sunt prinși și aduși la Constantin.

Într-un final, Olguța își revede tatăl după mult timp, află că operația mamei sale a fost un succes și moștenește averea bunicului său.

Anastasia Vladu - Clasa a VI-a „Constantin Voievod”

## VĂ RECOMANDĂM ȘI:



... în Peru există un loc magic, numit și Vinicunca sau Muntele în șapte culori?



Am putea spune că la 100 de kilometri sud-est de Cusco, Peru, există un curcubeu transformat într-un munte : **MUNTELE CURCUBEU**

Muntele este situat în Anzi, la 5.200 de metri deasupra nivelului mării, în districtul peruan Pitumarca.

Spectacolul vizual pe care îl oferă Vinicunca atrage vizitatori încă de la începutul anului 2015, când a devenit cunoscut datorită rețelelor de socializare. În doi ani, numărul celor care urcă pe munte ca să facă fotografii, a crescut de la câteva zeci la aproximativ 1.500 pe zi, în pofida frigului și a altitudinii locului.

Chiar dacă succesul turistic este de puțin timp, istoria muntelui și a culorilor sale au început în urmă cu milioane de ani.

Aspectul de curcubeu al Muntelui Vinicunca se datorează, consideră oamenii de știință, „unei istorii geologice complexe a sedimentelor marine, lacurilor și râurilor”. Aceste sedimente, purtate de apa care acoperea cândva zona, ar data din perioadele terțiară și cuaternară, adică de la 65 de milioane de ani până la două milioane de ani în urmă.

De-a lungul timpului, sedimentele ar fi format straturi (cu granule de dimensiuni diferite) care astăzi sunt văzute sub forma dungilor care atrag atât de mult turiștii.

Mișcarea plăcilor tectonice din zonă a ridicat probabil aceste sedimente până când au devenit munți. Apoi, și-au dobândit culorile strălucitoare datorită oxidării mineralelor lor, exercitate de umiditatea zonei și de eroziunea lor.

**Cum de astfel de formațiuni nu apar și în alte locuri de pe Terra, câtă vreme procesele descrise se puteau petrece și în alte regiuni?**

**Așteptăm ipotezele voastre pe adresa Redacției.**

Culorile fâșiilor sunt date de compoziția geologică:

**Roz:** amestec de argilă roșie, alunecări de noroi și nisip;  
**Alb-gălbui:** gresie (nisip de cuarț) și calcar;  
**Violet:** amestec de argilă și carbonat de calciu și silicați;  
**Roșu:** argile diverse;  
**Verde:** argile bogate în fier și magneziu și oxid de cupru;  
**Maroniu-gălbui, muștar sau auriu:** limonite, gresii calcaroase bogate în minerale combinate cu sulf.  
 Aceste amestecuri conțin și oxizi de fier, de obicei de culoare roșiatică.

Totuși, de vreme ce aceste culori îndrăznețe pictează muntele de milioane de ani, de ce a devenit celebru abia recent?

Unele instituții media peruane și instituții din alte țări subliniază că Vinicunca a fost adus la lumină deoarece creșterea temperaturii a topit zăpada care îl acoperea odinioară. Însă nu toți geologii sunt de acord cu această concluzie.

Oamenii din Pitumarca spun că muntele era complet acoperit cu zăpadă în urmă cu aproximativ 70 de ani.

Însă Juan Carlos Gomez, de la Institutul Geofizic din Peru, a declarat pentru BBC că muntele era „parțial” acoperit cu gheață și că pe culmi cădeau din când în când zăpezi, până la începutul anilor '90.

<https://youtu.be/83UT3ytGFOE>

Echipa STEM

## Să prețuim VIETUITOARELE MĂRII NEGRE!

Marea Neagră reprezintă o prelungire a Mării Mediterane, de care se leagă prin strâmtorile Bosfor și Dardanele. O particularitate a Mării Negre constă în faptul că viața vegetală și animală este reprezentată numai în straturile superficiale, începând de la țărm și până la adâncimea de 150-200 m. Salinitatea redusă face ca numărul de specii din Marea Neagră să fie de 4 ori mai mic decât în Marea Mediterană.

### Delfinul Tomiță

Tomiță este un delfin din Marea Neagră. Numele lui vine de la portul Tomis. Are o culoare gri-albăstruie pe spate și pe burtă este alb. Are un fel de corn de unicorn pe spate, dar este în formă de „V” și nu cred că poate să facă vrăji cu el. Nu îi place deloc atunci când marea este poluată sau când vapoarele fac zgomote puternice. Nu vrea nici să stea singur, așa că mereu e cu prietenii și familia lui. Poate să înoate foarte rapid. Mai rapid și decât unele vapoare, adică cu 50 de km pe oră. El poate respira aer și trăiește cam 30 de ani, dar din cauza poluării majoritatea delfinilor nu rezită atât de mult. Când te duci la mare, dacă marea e curată și dacă este liniște, poți să îl vezi făcând sărituri și giumbușlucuri.

*Petra Dobre, clasa a V-a „Principele Matei”*

### Scrisoare de la un delfin trist

Dragii mei,

Eu sunt delfinul Ponti și vreau să vă spun povestea mea. Sunt un delfin comun. Așa se numește specia mea, „delfinul comun”, iar numele meu de familie e mai lung și mai complicat: *Delphinus delphis ponticus*. Trăiesc în Marea Neagră și îmi place foarte mult casa mea, dar aș vrea să aveți și voi mai multă grijă de ea.

Ca toți cei din familia mea, sunt foarte sensibil la poluare. Plasticul, carburantul de la navele de pescuit sau de transport, toate îmi fac rău. Voi pescuiți din ce în ce mai mult, așa că noi avem tot mai puțină mâncare. Ca delfin, mănânc pești mici, cum ar fi hamsiile sau șprotul, dar îmi plac și creveții. Am nevoie cam de 10 kilograme de mâncare pe zi, pentru că sunt un delfin mare, am în jur de 2 metri lungime și 100 de kilograme. Când m-am născut, aveam aproape un metru lungime, deci am fost un pui mare!

Vreau să vă mai spun despre mine că am culoarea gri albăstruie, mai închisă spre partea dorsală. Înot foarte rapid, pot să ajung chiar și la o viteză de 50 de km pe oră. Acolo unde stau eu, apa are o adâncime maximă de 70 de metri.

Îmi place mult să plonjez, știu că și vouă vă place când ne vedeți cum facem salturi în apă.  
*Matei Alexa, clasa a V-a „Principele Matei”*

*Prof. coordonator, Cristiana Paraschiv*

Proiectul profesoarei Ioana Revnic ne îndeamnă pe toți să scriem, să citim, să spunem și să ascultăm povești. Luna noiembrie a fost dedicată copiilor din Bucovina, acea parte care nu mai aparține teritoriului României. Iată ce ne dezvăluie Ioana Revnic: „Românii din Ucraina nu sunt mai puțin români decât noi. Ei, părinții lor, bunicii lor s-au născut și trăiesc într-o țară care nu le prețuiește identitatea și nu se străduiește să le-o cultive. Românii din nordul Bucovinei sunt ca niște orfani, de care rudelor nu le mai pasă. Să-i cunoaștem mai bine și, prin intermediul concursului „Cealaltă Bucovină”, să trecem, într-un fel, granița care ne desparte de ei. E luna în care ne amintim de Unirea Bucovinei cu Țara.

## Prietene din Cealaltă Bucovină,

Eu mă numesc Smaranda Munteanu. Vin din Basarabia, un colț la fel de înstrăinat ca acel unde trăiești tu. De unde vin eu, limba română este vorbită. Chiar dacă mulți ne impun altă limbă, noi nu ne dăm bătăuți.

Eu învăț la o școală unde este vorbit graiul românesc, în capitala Basarabiei, Chișinău. Trăiesc într-un sat de lângă Chișinău. Este un sat foarte mic, el nu apare pe harta Moldovei, dar este uriaș pe harta sufletului meu.

Am trei surori și doi părinți minunați. Toți iubim această țară nespuse de mult. Ne iubim și casa, neamurile. Cred că tu faci la fel. Suntem o familie unită. Plângem pentru necazurile unui membru al familiei și ne bucurăm pentru fericirea lui. Facem totul în limba română.

Limba română este un grai cântat, plâns, vorbit, scris și îngânat de mulți români. România este casa ta și acolo



graiul românesc este folosit adesea.

Fiecare om își iubește patria, își amintește de casă, își scandează limba și își știe locul. Locul tău este acolo unde te simți acasă. Iar casa ta este unde nu-ți este frică. Oamenii care încearcă să-ți facă rău luându-te de acasă, au și ei bunăoară o limbă, o limbă pe care ei o iubesc și vor să ți-o impună ție. Când vei arăta că nu-ți este frică să vorbești limba română și să te întorci în România, vei fi acasă. Și cel mai important că dacă ai credință și curaj, ești mereu acasă, în sufletul tău.

Nimeni nu-ți poate lua harul de a vorbi limba română!



Pictură inspirată de „Balada” lui Ciprian Porumbescu, realizată de Alexandru Malai, Liceul „Prometeu Pro- Talent”

## Dragi copii din Bucovina,

În această scrisoare vă voi spune câte ceva despre mine, dar și despre ce știu despre frumoasa voastră Bucovină.

Trăiesc în Republica Moldova și am opt ani. Îmi place să citesc și îmi mai place toamna, pentru că are o varietate mare de nuanțe. Culorile mele preferate sunt verde și mov.

Știu că, pe vremuri, Bucovina făcea parte din România. Dar în prezent, Bucovina e ruptă și o parte este a Ucrainei.

Participând la acest concurs, am aflat că în Bucovina ucraineană se vorbește. Dar și limba română, însă, în curând, va fi introdusă în învățământ doar limba de stat. E trist să mă gândesc că nu ați mai putea învăța în limba noastră maternă!

Ca să nu vă uitați limba, dragi copii din Bucovina, vă îndemn să vizitați, cât de des puteți, România de astăzi și să vă aduceți aminte de România care cândva fusese întregă!

După prăbușirea monarhiei austro-ungare respectiv dezmembrarea imperiului în state naționale, Consiliul Național al Bucovinei (C.N.B.), întrunit la 28 noiembrie 1918, a hotărât în majoritate Unirea cu Regatul României. Deci această primă „unire” a precedat-o pe aceea de la 1 Decembrie 1918. Au urmat ani frământați, când Bucovina s-a desprins din nou de trupul, țării, apoi i s-a realipit, până în anul 1944, când nordul Bucovinei este reocupat de Armata sovietică, rămânând până astăzi în componența Ucrainei.

Legătura dintre nordul Bucovinei, acum ucrainean, și sudul său, rămas în componența României, se pierde treptat, făcându-i pe românii din această regiune să își dorească arzător păstrarea limbii lor materne - româna.



Pictură inspirată de „Balada” lui Ciprian Porumbescu, realizată de Paula Dabija

Eu cred că cel mai frumos cuvânt în limba română este „mama”, pentru că atunci când îl rostești, îți aduci aminte de familia ta, de limba pe care o vorbești și de Țara în care te-ai născut, care îți este și ea mamă. De aceea, vă îndemn să roștiți cât mai des acest cuvânt - „mama”.

Vă salut din Republica Moldova și vă doresc succes.

Cu drag, un copil ca voi,  
Patricia Dabija

Iată și două hărți care explicitează relația dintre aceste teritorii.



# Ziua Bibliei

**Biserica Ortodoxă Română a decis ca Ziua Bibliei să fie sărbătorită la 13 noiembrie.**

**Ca să ne amintim, poate mai mult decât altădată, de această carte fundamentală a omenirii.**

**Și să o citim.**

Am avea tendința – poate – să spunem că doar preoții sau doar călugării trebuie să citească **Biblia**.

Dar oricine intră în contact cu **Biblia**, la început prin Noul Testament, va înseta după cuvântul dumnezeiesc, dorind să afle și mai multe.

Ideal este ca Noul Testament să fie citit alături de un părinte duhovnic sau alături de un preot, de profesoara, ori de profesorul de Religie care pot răspunde unor eventuale nedumeriri.

Citind Noul Testament, oricine află de existența sufletului și de prețul pe care omul trebuie să îl pună pe suflet, află soluții la orice fel de situații complicate din viața de zi cu zi.

Citind **Biblia**, omul de azi descoperă evenimente, dialoguri care, deși au avut loc acum mii de ani, sunt de actualitate și acum.

Citind **Biblia**, un om poate să îl găsească pe Dumnezeu. Dar - mai ales – să se separe în mod miraculos de realitatea zilei de azi. O realitate în care boala, răutatea, incertitudinea, frica, dezbinarea, trădarea au pus stăpânire pe lume.

Prof. Marius Cârciumaru

Citirea **Bibliei** e foarte importantă în viața oricărui tânăr. Cuvântul biblic așază într-un suflet proaspăt sămânța săvârșirii binelui.

Cu acest gând, Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia Popescu” a demarat un proiect adresat copiilor din clasele a VII-a și a VIII-a. Acesta încurajează citirea Noului Testament. Și o valorificare a celor citite, din perspectiva geografiei, a istoriei, a creației literare și, firește, a religiei.

Iată ce scriu copiii despre implicarea în acest proiect:

„**Biblia** m-a ajutat foarte mult în perioada aceasta. Am învățat cum să fiu fericită cu adevărat și să am răbdare să parcurg toate capitolele pe care le aveam de citit.

În fiecare săptămână, am primit câte un eseu despre o frază pe care o zicea Mântuitorul Iisus. De fiecare dată, fraza conținea un mesaj „codat”, pe care de multe ori mi-a fost greu să-l descifrez.

Un lucru pe care l-am observat scriind aceste eseuri este că nu trebuia să înțeleg doar cu mintea ceea ce citeam, ci și cu sufletul.

La început, nu mi-a plăcut să citesc și să scriu. Dar pe măsură ce am citit mai multe capitole din **Biblie**, am observat că, de fapt, mă deconectez și uit de stres.

Acum, cititul **Bibliei** a devenit o plăcere.

Ilinca Grigoriu, clasa a VIII-a „Principele Nicolae”

„Anul acesta și anul trecut, la religie, am aprofundat o mare parte din Noul Testament. Deși, la început, a fost mai greu să înțeleg limbajul biblic, pe măsura ce a trecut timpul, am început să îl descifrez din ce în ce mai bine.

În plus, de fiecare dată când am avut o nelămurire legată de lectură, domnul profesor de religie Marius Cârciumaru ne-a ajutat și ne-a explicat, până ce am înțeles.

Noul Testament este plin de pilde. Toate acestea au o învățătură importantă. Prin intermediul pildelor, Iisus a încercat să îi învețe calea binelui pe toți cei din jurul Lui, însă nu mulți au fost aceia care L-au ascultat. Unii L-au trădat și L-au răstignit. Și, până în zilele noastre, oamenii încă Îl mai trădează și Îl răstignesc.

Și totuși nu este prea târziu să ne schimbăm. Cât trăim, avem șansa să învățăm din greșelile noastre și să

încercăm să nu repetăm istoria, luând-o pe calea necredințioșilor din Noul Testament.

Urmând pildele lui Iisus, învățăm să ne punem încrederea în Dumnezeu, să fim fericiți, să ducem o viață în pace, să nu căutăm probleme și poate chiar să mergem în Rai. Cu alte cuvinte, să ducem o viață liniștită și pe pământ, și în cer.

În contextul actual, putem avea ca exemplu învățăturile biblice. Într-o pandemie, cel mai rău este să te lași cuprins de frică și să îți pierzi speranța. Însă, dacă avem încrederea pusă în Dumnezeu, aceste lucruri nu se întâmplă. Dumnezeu ne poate scoate din cele mai negre situații. Tot ce trebuie pentru asta este să CREDEM că ne poate ajuta.

În concluzie, din Noul Testament putem învăța multe lucruri, utile nu doar în situațiile bune, ci și în cele rele.

Gabriel Gyorbiró, clasa VIII-a „Principele Nicolae”

„Mi se pare o minune să am la mine acasă **Biblia**. O minune este să avem o țară creștin-ortodoxă, în care putem să ne ducem la biserică și să citim această carte sfântă. Datorită **Bibliei**, stăm, într-un fel, de vorbă cu Iisus și cu alți sfinți care ne vorbesc în paginile ei. De aceea, vă îndemn să începeți să citiți **Biblia**, pentru a-i cunoaște pe acești oameni. Veți avea parte de o călătorie fabuloasă, în trecut.

Citirea **Bibliei** este o aventură! Pentru mine, este cea mai frumoasă dintre toate.”

Larisa-Gabriela Popescu, clasa a VII-a „Principesa Mărioara”



## Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi chemat

Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi chemat, fiu al lui Iona și frate al lui Petru, este cel dintâi dintre ucenicii lui Iisus Hristos.

Conform Evangheliei după Ioan cei doi frați, Simon Petru și Andrei, erau originari din Betsaida, localitate situată pe malul Lacul Genezaret. Conform Evangheliei după Marcu, aveau o casă în Capernaum (Mc 1,29) și erau de profesie pescari.

Sfântul Apostol Andrei este ocrotitorul României, dar și al Scoției, al Spaniei, al Greciei și al Rusiei, precum și al unor orașe cum sunt Patras, Brugge, Bordeaux și altele.

Deoarece era pescar, Sfântul Andrei este considerat de marinari și de pescari drept ocrotitorul lor.



Sfântul Apostol Andrei și Sfântul Mitropolit Andrei Șaguna - lucrare preluată de la Elena Murariu

În România este socotit cel care a propovăduit Evanghelia pe meleagurile Dobrogei. Mărturie stau toponimele din zona unde a și locuit o vreme. Peștera Sfântului Andrei, Pârâiașul Sfântului Andrei sunt denumiri care dovedesc trecerea Apostolului pe aceste meleaguri.

Conform Tradiției Bisericii, sorții au căzut pentru ca Sfântul Apostol Andrei să meargă în regiunea de la țărmul Mării Negre - Dobrogea de azi - cunoscută, pe vremea aceea, ca Scythia. În lucrarea „Despre apostoli” a lui Hipolit Romanul se arată că Sfântul Andrei a predicat sciților și tracilor și că Scythia, aflată lângă Tracia, a fost creștinată.

Prăznuirea lui principală se face la 30 Noiembrie; împreună cu ceilalți Apostoli, mai este sărbătorit și la 30 Iunie.

Prof. Monica Șerbănescu

## Tradiții și obiceiuri de Sf. Andrei

În zilele anterioare sărbătorii Sfântului Andrei, oamenii aduc în casă crenguțe de pomi fructiferi, le pun în apă și, dacă înfloresc până la Crăciun, consideră că anul care vine va fi bogat. Un alt mijloc de a caracteriza anul care urmează este prin semănarea boabelor de grâu în mici vase, așa cum vedeți în imaginile noastre.



V-am întins însă o capcană.

Puteți descoperi care fotografii sunt surprinse la activitatea din acest an și care sunt din anii precedenți?

Trimiteți răspunsurile pe adresa Redacției. Premiile vor fi anunțate în numărul următor al Revistei noastre.

De asemenea, puteți să trimiteți și voi fotografii realizate în momentul când pregătiți crenguțele sau grâul, apoi cu crenguțele înflorite și cu grâul încolțit și crescut. Le vom publica și pe acestea în numărul pentru decembrie și vom oferi premii.



de Ivona Boitan

Mă trezesc în fiecare noapte, sau dimineață, cum vreți să-i spuneți, cu precizie de ceasornic elvețian, la ora cinci. Sechelă de copil care până la cinci ani a făcut în pat. Acum am nouă, nu știu dacă v-am spus. Pentru mine a fost un șoc să descopăr că mușama se pune „și” pe masă, deși de multe ori m-am întrebant de ce avea pe ea ba căpșuni, ba cafele, ba cine mai știe ce lucruri apetisante, de ziceai că pipiul e musai să se scurgă pe ceva îmbietor. Dar nu de mușamale vreau eu să vă vorbesc, ci de o icoană.

După cum spun, la ora cinci sunt în picioare și merg la baie. Drumul acesta anevoios de la pat la baie trece printr-un hol pătrășos unde e o măsuță cu două scaune deasupra căroră, cam la un metru și jumătate, arde mereu o candelă la icoana Sf. Nicolae. El e sfântul nostru ocrotitor. Pe toți bărbații din casa noastră îi cheamă Nicolae. Pe tata-l cheamă Nicolae, pe bunicul îl cheamă tot Nicolae, pe străbunicul, tot Nicolae. Pe mine mă cheamă...Radu. Mult timp am crezut că mi-au pus numele Radu fiindcă nu eram demn de un Nicolae, eu cel care aveam excursiile nocturne, sau matinale, cum vreți, de la ora cinci. Dar mama mi-a spus că atunci când mi-au dat numele nu aveau habar nici măcar dacă sunt fată sau băiat, necum că voi fi incontinent. Țsta e un cuvânt bun și la Scrabble și la Fazan, dar mai ales e bun când vrei să spui ceva rușinos fără ca prietenii tăi să priceapă. Pe pariu că nici voi nu știți ce înseamnă!

Și trecând eu noaptea prin fața icoanei, candela ardea frumos, lumina auriu și-n colo...nimic. Cum vă văd și cum mă vedeți, ni-mic! Ia Sfântul de unde nu-i! Era ca o piesă mare de puzzle, lipsă. M-am dus la baie, convins că visez, mi-am dat cu apă pe față, am ieșit din nou în hol. Nu e Sfântul! Inutil să vă spun că mi sârise somnul, hăt departe! Dau jos icoana, mă uit ca prostul pe spatele ei, ca și când mă așteptam să fie o spărtură în carton, pe unde Sfântul să fi dat bir cu fugiții. De ce să fi făcut asta, să fugă din familia noastră, nici nu vreau să mă gândesc. Fac singurul lucru cu sens pe care-l poți face la ora cinci dimineața, când constați că Sfântul Nicolae a evadat din icoană. Mă duc s-o trezesc pe Mașa, soră-mea. E cu trei ani mai mică, și cu trei clase de tupeu peste mine. Nu o cheamă Mașa, ci Maria, dar îi spunem Mașa fiindcă e mereu roșie în obraji, are o față ca o minge de oină, pistrui și ...una peste alta, e cam grasă, dar să nu-i spuneți că v-am zis!

Nu că mi-ar fi frică de ea, dar e chiar periculoasă.

- Mașa, Mașa, hai sus! Avem o problemă.

E buimacă dar tot mă amenință:

- Cât e ceasul?

Îi arăt degetele.

- Cinci?! Nu avem o problemă, tu ai o problemă. Te spun! Vei fi foarte spus!

E gata să se pornească cu plânsul ei fals, care m-a băgat în multe nasoaie până acum, îi acopăr deci gura cu mâna, am învățat să mă feresc de mușcăături, dacă la asta vă gândiți, o târăsc de pijama în hol și îi arăt icoana fără Sfântul Nicolae. În clipa în care îmi dau seama că vede și ea ce văd eu și că nu va face nici teatrul

cu plânsul, nici cirul cu țipatul, îi dau drumu la gură, încet, cât să nu-i cadă falca pe covorul oltenesc al bunicii.

- Unde e? Ce ai făcut? Ce i-ai făcut?

Ce altceva să gândească soră-mea, decât că eu sunt de vină! La ce m-oi fi deranjat s-o trezesc.

- Nu i-am făcut nimic, ce puteam să-i fac...de asta te-am trezit, unde crezi că ar putea fi...

Mașa e mai îmbujorată ca de obicei și lumina galben-roșietică a candelăi îi joacă ciudat pe față, o face să pară din altă lume.

- Sfinții au și ei treburile lor, zice Mașa. Au de vizitat bolnavi, au de ajutat săraci, au de consolat bătrâne singure, orfani, multă treabă au, ziua stau cuminți, ca să îi vedem noi și să fim liniștiți, dar noaptea după ce adormim, se pun pe muncit. Doar știi și tu că a ajutat fetițele acelea sărmane.

- Da, dar aia a fost atunci.

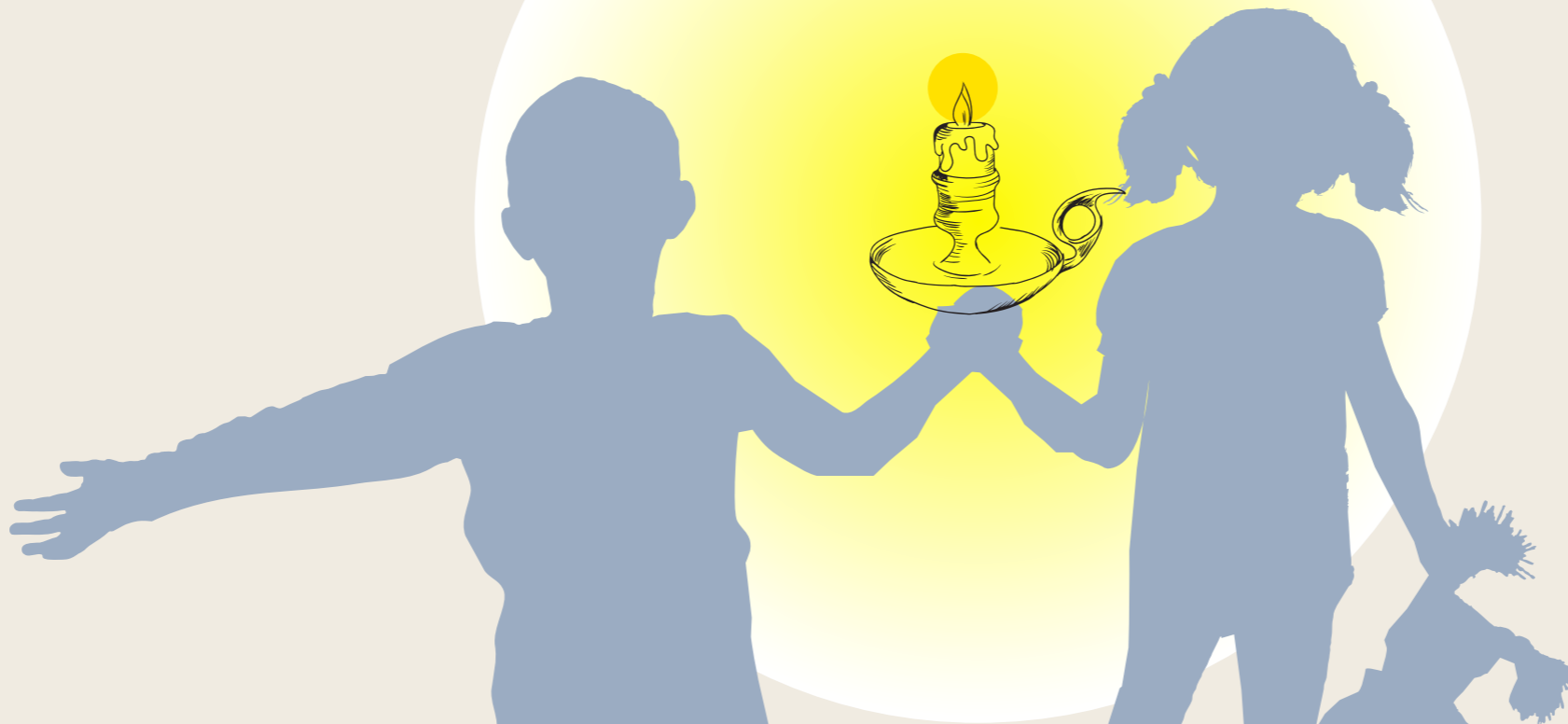
- Și ce, crezi că nu mai sunt pe lume fetițe sărmane? Nu mai sunt bolnavi, orfani...

Aș vrea să-i dau dreptate că sfinții lucrează în tura de noapte. Dar nu pot.

- Mașa, aia a fost demult, înainte, când Sfântul era în viață. Acum e în veșnicie.

Mașa nici nu se clintește, umbra flăcărilor îi joacă pe față. Dacă nu mi-ar fi teamă că-i trezesc pe ai mei, mai că aş aprinde lumina.

- Tocmai, acum e în veșnicie, cu atât mai mult poate ajuta, că



veșnicia e șefa timpului, cum ar veni. E mai mare decât timpul. Veșnicia e stăpânul și timpul e cățelul purtat în lesă. Și din veșnicie de unde e, poate ajuta pe toată lumea, și pe cei care sunt acum și pe cei care vor urma.

- Deci tu zici că e plecat cu treabă, cum ar veni?

- Da, normal, cu treabă! Hai să ne culcăm. Când ne vom trezi, vei vedea, va fi acolo.

Nu prea eram convins că voi putea adormi. Și-n timp ce mă uitam la soră-mea, am văzut cu coada ochiului, peste umărul ei, ghetele noastre. Mi-a venit să-mi dau una peste cap. „Cum de uitasem?!”

Am dus-o pe Mașa în pat, am învelit-o, și m-am dus și eu la culcare convins că a doua zi, Sfântul Nicolae va fi la locul lui. Știam exact unde era. La voi!



# Atitudinea

**„Dumnezeu nu răsplătește fapta și rezultatul ei, ci străduința ta.”**

*Părintele Gheorghe Calciu*

## 1. Ce înseamnă să ai o atitudine pozitivă?

Din perspectiva psihologică, atitudinea este poziția internă pe care o adoptăm față de o situație socială sau față de o persoană și ea este cea care determină modul în care vom da răspunsuri sau vom acționa.

Astfel, putem distinge atitudinea față de sine și a titudinea față de ceilalți. O atitudine pozitivă semnifică o poziție optimist-realistă, atât față de propria persoană, cât și față de cei din jur.

## 2. Cât de importantă este atitudinea pozitivă în relația cu noi înșine și în relația cu ceilalți?

Atitudinea față de sine reflectă caracteristicile imaginii de sine.

Dacă ai o imagine de sine bună, atunci și atitudinea ta față de tine va fi pozitivă. Atitudinea este „reprezentantul” sinelui nostru, rădăcinile sale fiind interioare, însă rezultatul este exterior. Ea poate fi cel mai bun prieten al nostru sau cel mai aprig dușman. Dacă ne formăm o atitudine deschisă, binevoitoare și reușim să observăm și să evidențiem aspectele pozitive ale vieții, oamenii se vor simți atrași de noi și vom reuși să punem bazele unei relații.

Cine își dorește să stea în preajma unei persoane posomorâte, cu o atitudine pesimistă, de respingere? Toți vor încerca să ne îndepărteze, ne vor ocoli.

## 3. Putem ajunge să avem o atitudine pozitivă?

Atitudinea necesită o permanentă ajustare și este bine să o exersăm continuu.

Iată doar câteva modalități pentru a ne însuși și menține o atitudine pozitivă:

**să ne cultivăm o vorbire interioară pozitivă, să schimbăm gândurile negative, să învățăm să identificăm aspectele pozitive ale vieții, să fim recunoscători pentru lucrurile bune din viața noastră, să învățăm să ne relaxăm, să facem mișcare, să interacționăm cu cei din jur, să facem complimente și să fim politicoși, să ne dezvoltăm simțul umorului, să râdem cât mai mult etc. Într-un cuvânt, să învățăm să devenim persoane flexibile.**

## 4. Cât de mult te poate ajuta o atitudine pozitivă să treci peste aspectele mai puțin plăcute ale vieții?

Tot timpul putem fi influențați de lucruri negative care provin din diverse surse. Pentru a putea face față atâtor provocări este nevoie să exersăm, făcând lucruri bune, astfel încât să descoperim ceea ce este bun la noi, dar și la ceilalți. În orice „problemă/obstacol” există și lucruri bune. Depinde cum privim lucrurile. Soluția este la noi. Atitudinea este cea care ne poate aduce starea de bine. Nu trebuie să uităm că o atitudine pozitivă ne ajută să punem în lumină „talantii” care ni s-au dat sau, în termeni mai actuali, „să ne valorificăm potențialul”.

## 5. Există riscuri la care te expui dacă ai o atitudine negativă?

Atunci când avem o atitudine negativă, imaginea noastră asupra vieții apare distorsionată.

Dacă manifestăm tendința să observăm și să reliefăm aspectele negative, cu cât ne concentrăm mai mult asupra lor, cu atât descoperim mai multe. Intrăm astfel într-un cerc vicios. Aceasta atitudine se va reflecta atât asupra noastră, cât și asupra relațiilor cu ceilalți (familie, prieteni, colegi), iar, așa cum am văzut, atitudinea noastră față de ceilalți determină atitudinea celorlalți față de noi.

## 6. Putem enumera câțiva factori care influențează atitudinea unei persoane?

Atitudinea, fiind „poziția internă pe care o adoptăm” (vezi 1.), reprezintă, de fapt un buchet de comportamente învățate.

Modul nostru de a gândi este consecința unor obișnuințe dobândite. O acțiune repetată creează o atitudine realizată.

Factorii care ne pot influența atitudinea sunt, în primul rând, propriile noastre convingeri despre sine și ceilalți, apoi, familia, mediul în care ne desfășurăm activitatea (serviciu, școala), cercul de prieteni și, nu în ultimul rând, activitatea noastră de zi cu zi (ceea ce citim, ascultăm, vedem/ privim, facem).

Și acum să ne propunem un joc. Să ne gândim că atitudinea noastră este un filtru mental prin care percepem lumea. Unii oameni au un filtru optimist și văd jumătatea plină a paharului, alții au un filtru negativ și văd jumătatea goală a aceluiași pahar.

Să urmărim împreună, câteva diferențe între atitudinea pozitivă și cea negativă:

Persoana cu o atitudine pozitivă gândește: **POT**;

Persoana cu o atitudine pozitivă se concentrează pe **SOLUȚII**;

Persoana cu o atitudine pozitivă caută aspectele **POZITIVE** ale celorlalți;

Persoana cu o atitudine pozitivă este recunoscătoare pentru **CE ARE**;

Persoana cu o atitudine pozitivă va vedea întotdeauna **OPORTUNITĂȚILE**;

Persoana cu o atitudine negativă gândește: **NU POT**;

Persoana cu o atitudine negativă se concentrează pe **PROBLEME**;

Persoana cu o atitudine negativă le găsește celorlalți nenumărate **DEFECTE**;

Persoana cu o atitudine negativă se concentrează pe **LIPSURI**;

Persoana cu o atitudine negativă va vedea întotdeauna **OBSTACOLELE**;

**Concluzia?** Este important să ne aplecăm asupra noastră, asupra modului în care gândim, asupra emoțiilor noastre, pentru a ne cunoaște mai bine și a reuși să anticipăm ce tip de răspuns suntem înclinați să dăm provocărilor. Ar fi bine să ne propunem și, dacă ne propunem, desigur, reușim, să luăm cu noi, în drumul vieții, ceea ce este benefic, ceea ce ne ajută să fim mai buni cu noi, dar și cu cei din jurul nostru!

De curând am aflat un lucru important: „Curajul este cheia care te ajută să faci binele”, iar „Perseverența este cheia care te ajută să treci peste orice obstacol”.  
(Veronica Iani – Seria „Cele 12 chei”)



Psih. Ileana Zărnescu  
Psihoterapie cognitiv-comportamentală



Contează să abordăm cu optimism și entuziasm prezentul și viitorul.  
O posibilă temă de reflecție: „Cum mă văd peste 6 ani?”.

## Viitorul meu

Va fi anul 2026. Anul în care voi putea alege o facultate. Chiar de acum consider că mă voi duce pe domeniul de artă și design deoarece acesta mă pasionează și îmi aduce multă plăcere, două lucruri care mă inspiră să creez artă. Acest domeniu a fost tot timpul fascinant pentru mine, practicându-l de la o vârstă fragedă și aducându-mi foarte multă bucurie. Nu există săptămână în care să nu desenez sau să creez ceva.

Știu că mă voi concentra pe studiu și învățământ, pentru a putea reuși în viață. Voi sta împreună cu părinții și voi fi mereu acolo pentru ei, mai ales când vor avea nevoie de mine. Probabil voi rămâne prietenă cu unii dintre colegii mei și cine știe, poate chiar vom merge la aceeași facultate.

Cu multă voință și multă muncă sunt sigură că voi putea ajunge să devin designer de interior, aceasta fiind meseria mea de vis. Sper să ajung acolo într-o zi și sunt sigură că toată munca mea va ieși în evidență și, cine știe, poate chiar va fi remarcată de mari arhitecți! Între timp, sunt doar o studentă, cu vise mari și îndrăznețe, dar sunt sigură că într-o bună zi, voi putea ajunge la ele.

*Ioana Costache, clasa a VI-a  
„Constantin Voievod”*



## La optsprezece ani

Unde mă văd peste șase ani? Greu de spus.

De când eram mic, aveam o pasiune pentru filme. Adoram să mă uit la ele, chiar dacă nu înțelegeam tot.

Pe la vârsta de nouă ani am început să scriu. De obicei făceam continuări la cărți, povești sau filme pe care le citisem sau văzusem. Scriam în pauzele de la școală de obicei, însă nu prea aveam cum să gândesc limpede în gălăgia din clasă. Acum, că îmi amintesc, realizez că nu scriam ca să devin scriitor faimos, ci ca să-mi văd ideile la televizor, sub forma unui film.

Mai târziu însă, am început să scriu povești cu rol de scenarii, dar, la fel ca și cărțile pe care voiam să le fac, nici până acum nu am terminat vreuna, așa că voi continua să încerc.

Deci, în acest moment, cred că peste șase ani, când voi fi în clasa a XII-a, mă văd la un liceu bun din București, pregătindu-mă să intru la Facultatea de Regie și Film.

*Radu Popescu, clasa a VI-a „Constantin Voievod”*

## Cum mă văd eu în viitor?

Înainte de viitor, mă gândesc la prezent. În prezent, mă descurc bine la școală, îmi place să desenez și să mă joc cu prietenii.

În viitor, îmi doresc să îmi mențin notele bune, pentru a intra la un liceu, iar apoi la o facultate de prestigiu, poate chiar din străinătate. Încă nu m-am hotărât ce meserie voi urma, însă consider că mai am timp să mă decid. Îmi doresc ca în viitor să continui pasiunea mea pentru artă. Deocamdată nu mă gândesc că pasiunea pentru desen va deveni o meserie pentru mine, însă chiar vreau să progrez.

Mi-ar face plăcere ca prietenii apropiați de acum să fie prezenți în viața mea și în anii care vor urma. Eu în viitor doresc să am câțiva prieteni, nu mulți, însă pe care să mă pot baza și care să mă ajute la greu. Și eu sunt un prieten de nădejde!

În viitor, îmi doresc să mă bucur de fiecare moment, să apreciez că este o nouă zi frumoasă și să zâmbesc de fiecare dată când văd cerul.

Îmi doresc ca în viitor să trăiesc o viață cât mai armonioasă și fericită!

*Alexandra Cucu, clasa a VI-a  
„Constantin Voievod”*



## Cum mă văd EU peste 6 ani

Aș avea 18 ani, deci aș fi practic adult.

Începând cu clasa a 9-a, mi-aș dori să fiu parțial independentă financiar, lucrând cu timp parțial la o cafetărie sau la un club de pictură.

Acești bani îi voi folosi: o parte pentru plățirea facultății, iar cealaltă parte o voi investi în crearea unei asociații stomatologice cu ajutorul căreia să aduc zâmbetele copiilor din sate.

Îmi doresc să urmez facultatea de stomatologie cu obținerea unor burse cu plecare în străinătate (poate Suedia sau Italia)



De asemenea, o să-mi continui și pasiunea mea pentru pictură.

Viitorul sună bine!

*Ariana Păuna, clasa a VI-a  
„Constantin Voievod”*

## Povestea emoțiilor

Într-o zi, o buburuză micuță era foarte tristă. Ea avea doar două bulinuțe pe mantia ei. Atunci toate celălalte buburuze râdeau cu gura până la antene. Of, ce viață avea biata buburuză! Pe aceasta o chema Bubi. Nu avea nici măcar, biata, un loc unde să se adăpostească atunci când era frig. Toți ziceau că ea e sărmană din toate punctele de vedere: că nu are casă și că nu are la fel de multe bulinuțe pe spatele ei. Celelalte se jucau, stăteau împreună, numai pe ea o ignorau.

„Dacă nimeni nu mă iubește și pe mine atunci o să încerc să fiu ca ele. Dar acestea se laudă cu lucruri pe care eu nu pot să le fac deoarece sunt cea mai mică dintre ele. Trebuie să-mi vină o idee în capul meu de buburuză.”

Bubi chiar a încercat să se schimbe, ba chiar și-a pictat mai multe buline negre pe spate. Atunci celălalte buburuze au crezut că Bubi a rămas singură și s-au împrietenit cu noua buburuză care era de fapt Bubi.

Și-au propus să meargă la mare. Când Bubi a intrat în apă i s-au șters bulinele pictate. Atunci toate și-au dat seama de ce încercase ea să pară.

„Iar am dat-o în bară”, zicea Bubi. Ce pot să fac și eu dacă nimeni nu mă place deloc.”

Bubi era atât de drăguță de fapt, dar nimeni nu-și dădea seama.

„Dacă nu mă pot împrietenii cu buburuzele voi încerca și cu alte insecte.”

Într-o zi, în casa buburuzelor a sosit un melc.

Pe micuț îl chema Cochi. Pe acesta tot așa, nimeni nu-l plăcea.

- Ce urât din partea voastră! Doar dacă merg mai încet ce contează! Căci toți suntem vietăți. Voi pleca din oraș.

Când să iasă l-a oprit Bubi. Așa s-au cunoscut Bubi și Cochi și au devenit cei mai buni prieteni din univers.

*Andreea Deca, clasa a IV-a „Domnița Ilinca”*

1. De ce credeți că au acceptat-o pe Bubi celălalte buburuze la un moment dat?

2. Care poate fi motivul prieteniei dintre melc și micuța buburuză?

3. Ce nume ar putea avea melcul?

4. Voi vă împrieteniți cu persoane care sunt un pic altfel decât voi? Povestiți eventuala întâlnire, fie că v-ați apropiat, fie că împrietenirea nu a avut loc.

## Ceva ce cred că se numește fericire

Zbor! Totul se rotește cu mine. Privirea cuprinde zâmbete. Peste tot numai zâmbete și flori. Am amuțit la vederea acestui uragan al frumosului, iar singurul lucru pe care am reușit să-l fac a fost să întorc la rândul meu un zâmbet. Involuntar am început să alerg, am simțit că zbor, am simțit că inima îmi iese din piept în cadențele dulci ale muzicii și că o viață întregă aș putea să cutreier pământul în acest fel.

Dar m-am oprit. A fost un vis, un vis al fericirii. Am încercat să-l caut, am încercat să-l prind, dar am rămas cu mâinile întinse... M-am întrebant dacă am greșit, iar gândurile m-au învăluit în mantia lor, a disperării.

Atunci, o lacrimă s-a desprins lin și a coborât la vale în pași grăbiți. Se dezlănțuia fericită peste fața mea întunecată. Mi-am imaginat că și ea trăiește acel sentiment frumos pe care îl căutam cu atâta ardoare. Mi-aș fi dorit să-i strig, să-i spun că e doar o amăgire, că va dispărea și că va rămâne o simplă lacrimă, o umbră a trecutului cum am rămas și eu. Dar am tăcut. Am așteptat-o pe următoarea și apoi pe următoarea și tot așa, până mi-am promis că voi elucida într-un sfârșit misterul acestui sentiment, al fericirii pierdute.

Dar ceva s-a întâmplat. Un zâmbet mi-a înflorit în colțul gurii și chiar dacă am încercat să-l neg, să-i spun că este o închipuire, că nu poate fi dacă atunci când l-am căutat, el nu a fost. A insistat... M-a cuprins și mi-a picurat o lacrimă deasupra ființei mele melancolice. Am început să zbor din nou, am uitat ce este tristețea și am alergat spre oameni. I-am prins de mână și i-am tras după mine, iar, împreună, am căpătat aripi, rămânând uniți pentru totdeauna într-o îmbrățișare a fericirii. Un singur gând mi-a mai rămas în amintire: oare ce s-a întâmplat cu lacrima mea, lacrima bucuriei și a tristeții?

Oare a plecat să le mai vestească și altor adolescenți ce înseamnă să plângi și să râzi, să cazi și să zbori?

Ce lume, ce frumos, ce straniu lucru mai este și fericirea !

*Nectaria Vlăescu – clasa a X-a „Prof. Angela Vasiliu”*



**Victor Angelescu, elev în clasa a IV a „Principesa Elena”** descoperă cărțile lui Magnus Myst în limba germană după ce a citit pe nerăsuflăte primul volum tradus în română și a descoperit că alte volume ale aceleiași cărți nu au fost traduse.

Așa că a profitat de acest lucru și iată-l acum deslușind „Das kleine Böse Buch 2”! Citește cu creionul în mână, căutând cuvintele necunoscute și savurând fiecare nouă idee/ informație descoperită.

Lectură plăcută!

**Copiii Grădinițelor „Arc-en-Ciel”** învață o limbă străină folosind cât mai multe simțuri: tactil, vizual, auditiv, uneori și gustativ. Astfel, reușesc să rețină ușor noile cuvinte.

Iată-i aici compunând împreună cu doamna lor profesoară, **Ecaterina Ortansa Ioniță (Frau Kathy)**, chiar o poezie!



La franceză ne întrebăm, împreună cu „Mademoiselle” Cristina: „Qu'est-ce qu'on peut manger?” și “Où peut-on se promener?”



**Zilele Educației Ortodoxe la Liceul Pedagogic „Anastasia Popescu”** au prilejuit lansarea „Ghidului de activități interdisciplinare pentru profesori”, produs final al proiectului **STEM en action**, din cadrul Programului Erasmus+, KA2, **Parteneriate de schimb interșcolar.**

Ghidul, un adevărat proiect în proiect, este rezultatul activității elevilor și profesorilor celor două școli partenere, Colegio El Salvador de Enseñanza din Torrelavega, Spania și Liceul Pedagogic « Anastasia Popescu » din București, pe parcursul a doi ani de activitate comună de învățare prin cooperare în domeniul STEM.

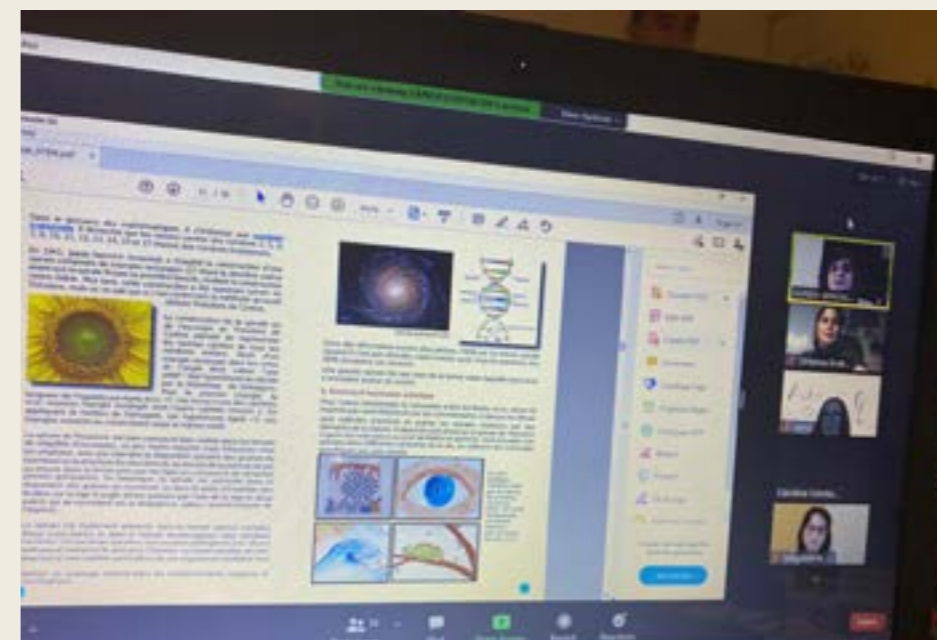
Știința, tehnologia, ingineria și matematicile și-au dat mâna cu artele, până la cosmopoezie, într-o manieră transdisciplinară.

Grupul de elevi implicați cuprinde nu doar participanții la mobilități, ci cât mai mulți copii cu vârste cuprinse între 12 și 14 ani din școală.



Activitățile propuse ne vor provoca pe noi, elevii, să aplicăm în continuare cunoștințele științifice și artistice dobândite, în situații reale din viața de zi cu zi; ne vom dezvolta astfel spiritul practic și ne vom dori să aflăm mai multe.

Profesorii, membrii ai echipei de proiect, sunt: Sanda Ghioaldă, Anca Andrei, Ana Cojocar, Carolina Constantin, Alina Elena Grecu, Ramona PISOIU.



<https://stem-en-action.blogspot.com/.../stem-en-action...>

# „Îmbrăcămintea este o idee despre noi înșine pe care o purtăm pe noi înșine.”

Henri Michaux, în Yvonne Deslandres - „Le Costume, image de l'homme”



Oare câți oameni se întreabă de ce într-o zi se îmbracă în culori luminoase, iar în alta în nuanțe mohorâte, ori din ce motiv unele persoane le par antipatice la prima vedere, datorită probabil doar unei neinspirate asortări a obiectelor de vestimentație?

Fiecare dintre noi este, în mod mai mult sau mai puțin conștient, *creatorul propriei imagini*, potrivit ideii despre sine, pornind de la cultura și educația sa artistică.



Poate nu v-ați gândit, dar „costumul” este „un obiect de artă” și de aceea are nu doar o funcție practică, ci și una estetică și de comunicare.

Pe parcursul epocilor istorice și în funcție de zonele geografice, mai calde sau mai reci, îmbrăcămintea a evoluat, de la nevoia de apărare a corpului de intemperii – fiind redusă la minimum în zonele foarte calde – la formule extravagante și deosebit de sofisticate.

În secolul al XVII-lea, în Spania, spre exemplu, eticheta nu îngăduia să se vadă nici măcar pantofii unei femei!

Tot de-a lungul istoriei, remarcăm importanța costumului în ierarhizarea socială. Spre exemplu, pălăria putea marca locul ocupat de purtător în colectivitatea din care făcea parte. Putem marca distanța pe scara socială de la șapcă la coroană.

Așteptăm comentariile voastre, sub forma unor mici eseuri, pe adresa redacției. Premiile vor fi anunțate în numărul din decembrie.

Din acest punct de vedere reținem că îmbrăcămintea face parte din ceea ce psihologii numesc „semnalele vizuale”, care, în comunicarea directă, contează 55% (în timp ce intonația ocupă 38 de procente, iar mesajul verbal, abia 7).



A Sense of Joy – Issey Miyake, foto: preluată din Zoe Magazine



A Sense of Joy – Issey Miyake, foto: preluată din Zoe Magazine

Prin urmare, în secolul XX, printre artele decorative și-a făcut loc și creația vestimentară, de modă, domeniu în care se pregătesc creatorii de modele. Dar, după părerea Adinei Nanu, educația artistică a viitorilor adulți în privința îmbrăcăminții ar trebui să se facă în școală și nu „după ureche sau, mai bine zis după cum trage cu ochiul fiecare la cel ce-i din jur (care fac la fel), la vitrine (unde prezentarea depinde de gustul personal al vitrinierului), la reviste de modă (cu modele din materiale și cu prețuri de obicei inaccesibile) și mai ales la televiziune (unde defilările unor manechine uluitoare, fantastice, nu au de obicei nicio legătură cu viața reală)”.



Issey Miyake

În „Psychology of Clothes”, Karl Flugel a descris tipurile de atitudine pe care oamenii le pot avea față de îmbrăcămintea:

- rebelul, care se simte în hainele lui ca într-o închisoare;
- indiferentul, care se îmbracă fără să bage de seamă ce pune pe el;
- satisfăcutul, care se cuibărește în veșminte ca în brațele mamei lui;
- oficianțul, care-și îndeplinește funcția în uniformă, intrând în rolul unui personaj public diferit de omul din viața privată;
- narcisistul, căruia îi place să se contemple și să-și compună o imagine cât mai favorabilă.

La aceste tipuri, Adina Nanu, în „Arta pe om”, adaugă tipul „*artistului, care vede în înfățișarea omului o imagine plastică, la fel de expresivă ca un tablou sau o statuie*”.

Vă invit să aflați, în numărul următor al revistei, care au fost primele veșminte. Vă invit, de asemenea, să trimiteți desenele voastre legate de acest subiect, iar cele mai reușite vor ilustra următorul articol.

**Până atunci, meditați la cuvintele lui Thomas Carlyle: „Hainele au făcut oameni din noi și amenință să facă din noi manechine.” (în „Sartor resartus”, 1833)**

Ana- Maria Olteanu, artist plastic



